

Cuvântul lui Dumnezeu la soborul sfinților doisprezece apostoli

Sunt purtat de norii slavei Mele și cobor pentru tine, popor sfânt, iar tu ai datoria să fii sfânt. Amin. Sunt purtat în foișor întocmit din apostolii Mei, iar Eu, Domnul, și cu trâmbița Mea Verginica, suntem serbați în soborul apostolilor Mei și toți lucrăm laolaltă cu voi, cerul și pământul în lucrare de ucenici cu Învățător între ei.

Eu fără apostolii Mei nu lucram peste nimeni și pe niciunde decât numai atunci când plângeam pentru mulți către Tatăl Meu. Pentru cine plângeam Eu la Tatăl? Plângeam pentru Mine, plângeam pentru cei ce Mi-i dădea Tatăl, plângeam pentru cei pe care-i iubeam, plângeam pentru cei pe care Mi-i dăduse Tatăl ca să Mă prigonească, să Mă răstignească și spuneam: *«Tată, să nu-i pedepsești pentru Mine, că ei nu știu ce fac, ei nu Mă cunosc că sunt Fiul Tău»*. Dar după ce am înviat, păcatul lor s-a schimbat în păcat știut, căci prin înviere M-am dovedit Fiul Tatălui, Fiul venit din cer pe pământ. S-a schimbat păcatul multora din cei ce Mi-au pregătit răstignirea și fapta răstignirii, pentru că puțini din ei s-au făcut creștini credincioși, iar ceilalți au rămas tari prin rangul lor mai întâi, și apoi prin mândria lor, că n-au voit să se înjosească pentru Mine precum Eu, Domnul, M-am înjosit pentru ei până la cea mai de jos ocară, moartea prin cruce, moartea celor mai aprigi păcătoși osândiți. Iată, omul nu știe, nu vrea să îmbrățișeze ocara omului. Omul este mai mare și mai tare ca Dumnezeu, Care n-a voit decât să Se umilească pentru mântuirea multora, mări fiilor.

Mi-am apărât ucenicii, le-am apărât viața lor, și Mi-am dat-o pe a Mea, căci când au venit oamenii templului cu săbii și cu ciomege, dacă n-ar fi pus mâna pe prada pe care o căutau ca s-o ducă la frunții bisericii, i-ar fi osândit pe ucenicii Mei. Dar Eu ca un Fiul al iubirii Tatălui am ieșit în fruntea ucenicilor Mei, și ca un Învățător al lor am grăit în fața lor și am spus căutătorilor: *«Pe cine căutați? Eu sunt Cel căutat de voi, iar acestora dați-le drumul în voie»*.

Nimeni nu Mi-a luat viața. Eu Însumi de la Mine am pus-o, căci pentru aceasta am coborât din cer de la Tatăl. După om am coborât, ca să-l iau în Mine și să moară cu Mine și să învieze cu Mine, căci cel ce-și scapă viața din mâinile Mele, acela și-o pierde, iar cel ce-și pierde viața în moartea Mea pentru el, acela și-o câștigă prin moartea lui în Mine și prin învierea Mea întru el, prin credința în Fiul lui Dumnezeu, Care a venit din cer ca să moară pentru om și să învieze cu omul și să meargă înapoi la Tatăl cu omul răscumpărat în brațe. Dar cel ce a cunoscut dulceața acestui har și a gustat din această jertfă, și s-a dus din nou spre păcatul firii, cine să mai moară pentru unul ca acela dacă moartea Mea nu i-a folosit lui spre viață veșnică? De aceea îți spun ție, poporul Meu, să ai dragoste de Mine, și ți-am spus că cel fără dragoste tace ca un vinovat, iar cel cu dragoste n-ar mai tăcea. Cel fără dragoste moare față de Hristos și se unește din nou cu diavolul, cu dușmanul omului, tată. Oare, tu, poporul Meu iubit, știi, tată, ce este diavolul? Rău e de omul care-i slujește unui stăpân fără să-și cunoască stăpânul la față. Rău e de omul care-I slujește lui Dumnezeu fără să-I cunoască fața Lui cea sfântă și cerească. Rău e de omul care-i slujește diavolului fără să-și cunoască stăpânul căruia îi slujește. Mare cuvânt vă spun Eu vouă astăzi, fiilor. Mare lucrare de cuvânt pun astăzi peste voi. Lucrez și în dreapta Mea, lucrez și în stânga Mea și lucrez lucru întreg, lucrez cu ucenicii. Amin, amin, amin. Lucrez și în dreapta Mea, lucrez și în stânga Mea, lucrez ca un învățător cu ucenici din cer și cu ucenici de pe pământ, căci așa este lucrarea cerului.

Voi, fiilor din dreapta Mea, fiți cu atenție cerească, fiilor, căci cu fiecare din voi grăiesc, nu cu celălalt grăiesc, așa cum fiecare minte folosește acest gând cum că Eu cu celălalt grăiesc. Voi, fiilor din dreapta Mea, fiți cu atenție cerească atunci când grăiesc vouă pentru cei din stânga care

ar voi cu Mine dar fără dragoste în ei, ci mai mult cu fire și cu neatenție din fire. Voi, fiilor din dreapta Mea, stați de-a dreapta Mea până ce vor rămâne numai fiii dragostei înaintea Mea, căci cei ce au mamă și tată și frați și surori și copii și rudenii și ranguri și bani și averi și țărini și fire și trup de fire nu vin după Mine, că au legături și sunt legați și n-au știut să scape la vreme. Dar Eu caut și la inima omului necăjit de plata păcatelor lui, așa cum am căutat și la inima răstignitorilor Mei care s-au pocăit și M-au cunoscut de Fiu al lui Dumnezeu și s-au făcut creștini pe veci și s-au rupt din cele vechi și s-au înnoit. Ba unii din ei și-au înnoit tot neamul lor prin înnoirea lor cea mare și întreagă. Nimeni să nu Mă judece pe Mine după felul cum caut la inima omului necăjit și cu putere de pocăință și de dorință sfântă și vie. Eu M-am băgat după om și în iad, și în apă, și în foc, și între morți atunci când omul acela Mi-a fost de folos pentru ca să fac din el mântuire pentru necredincioși sau judecată pentru aceștia.

Grăirea Mea de azi e cu adâncime de înțelepciune, fiilor sfinți. Iată taină vă spun vouă: rău e de omul care-I slujește lui Dumnezeu fără să-I cunoască fața Lui cea sfântă și cerească. Cum așa ceva, fiilor sfinți? Omul care nu cunoaște binecuvântările și făgăduințele Domnului, precum și blestemurile și răsplata Domnului, acela nu pipăie fața mântuirii. Acela Îi slujește lui Dumnezeu, zice el, și nu-și cunoaște răsplata vieții sale. Scris este: *«Omul nu poate să vadă fața lui Dumnezeu și să rămână viu»*. Omul trebuie să moară în el după ce vede și înțelege fața lui Dumnezeu, iar după aceea trebuie să ia Domnul viață în el precum a luat în Moise, fiilor, căci lui i-am spus când Mi-a cerut să Mă vadă că nu va rămâne viu dacă Mă va vedea. Și așa a fost, că după ce M-a văzut și M-a auzit, el a murit, și Eu am înviat în el și am strălucit Eu în el, iar când s-a coborât de la Mine spre Israel, nimeni nu mai putea să-i privească fața, și a trebuit să-și pună Moise vâl, ca să nu se teamă fiii lui Israel de lumina feței Mele în omul Meu cel nou.

O, fiilor, Eu pe mulți vă acopăr cu vâlul Meu cel tainic, ca să poată omul să stea cu voi de vorbă și ca să pot Eu să dau cuvântul Meu omului, dar rău e de omul care-I slujește lui Dumnezeu fără să-I cunoască fața lui Dumnezeu cea sfântă și cerească. Omul nu poate privi nici fața omului îndumnezeit, și de aceea pun vâlul Meu peste omul Meu, dară să mai poată omul cunoaște fața lui Dumnezeu cea sfântă și cerească! Nici măcar nu înțelege ce înseamnă creștin după adevăr, nici măcar atât nu înțelege omul creștin, iar cel ce nu înțelege, găsește peste tot purtare după purtarea lui, iubire după iubirea lui, statură în toți după statura lui, căci omul culege ceea ce seamănă. Nu poate omul păcătos să-l vadă sfânt pe cel sfânt care se lasă văzut de priviri sfinte, măi fiilor, și nu de ochi răi și cu privire bolnavă și întunericită.

Omul creștin este acela care-și înțelege răsplata și care și-o lucrează cu sfințenie, căci răsplata creștinului cel adevărat este sfințenia minții și a inimii și a vieții și a faptei lui, iar unde sunt acestea toate, acolo este izvorul lui Dumnezeu, cuvântul lui Dumnezeu, care se face izvor și râuri de ape vii, precum scrie în Scripturi despre cel ce crede în Mine, căci credinciosului aceasta-i este răsplata și rodul sfințeniei lui. Sfințenia nu moare în om dacă omul nu se semețește în sine cu ea și în părți cu ea, iar dacă ea este prinsă de semeție, atunci ea se face judecătoare peste cel ce a purtat-o și i-a omorât prin semeție darul ei cel sfânt, ca și Adam odinioară.

Oare tu, poporul Meu iubit, știi, tată, ce este diavolul? Iată taină vă spun vouă, fiilor sfinți: rău e de omul care-i slujește unui stăpân fără să-și cunoască la față stăpânul. Rău e de omul care-i slujește diavolului fără să-și cunoască stăpânul căruia-i slujește. Cum așa ceva, fiilor sfinți? Omul care nu cunoaște binecuvântările și făgăduințele lui Dumnezeu și răsplătirile Domnului, acela nu-I slujește lui Dumnezeu și îi slujește diavolului și nu-și cunoaște stăpânul la față, și mulți din felul acesta de oameni Îl recunosc pe Dumnezeu ca Dumnezeu, dar pe diavolul căruia-i slujesc nu-l recunosc.

Oare tu, poporul Meu iubit, știi, tată, ce este diavolul? Așează-te la învățat și crești, poporul Meu, că nimănui n-am dat până la tine creștere ca a ta. Omul când a fost făcut de mâna lui Dumnezeu și de Duhul lui Dumnezeu, a fost făcut ca să aibă în el și simțul binelui și simțul răului, ca să nu fac Eu din el un rob, și să fac din el un liber, fiilor. Dacă aș fi zidit în el numai

simțul binelui, ar fi fost pe veci de veci un rob, un om fără merite, un om fără lucrare. Dar am pus în el și simțul răului, ca să fie omul liber, căci aceasta este libertatea cea de la Mine, și nu alta. I-am spus apoi omului să culeagă numai ascultare, numai bine, și să-și hrănească simțul binelui, și cu el să biruiască și să osândească simțul răului. Dacă aş fi zidit în el numai simțul binelui n-ar mai fi trebuit să-l atenționez să nu mănânce din pomul neascultării. Dar ce trebuia să facă omul ca să nu cadă din viață? Trebuia să osândească păcatul din trupul său, așa cum am făcut Eu când M-am intrupat din Fecioară ca Fiu al Tatălui ceresc. Eu ce am făcut? Ce este scris în Scripturi? *«El a osândit păcatul în trupul Său și l-a nimicit pironindu-l pe cruce»*. Neascultarea, fiilor, trezește răul din om, și răul nu mai este osândit în om, iar ascultarea de Dumnezeu îl face pe om să osândească răul în el și să nu-i dea voie să lucreze, așa cum am făcut Eu. Eu am osândit păcatul în trupul Meu și apoi l-am nimicit prin cruce, prin moartea Mea pe cruce. Eu l-am făcut pe om după chipul și asemănarea lui Dumnezeu și nu altfel, dar omul n-a osândit răul în trupul său, și și-a trezit răul din el prin neascultare de Dumnezeu, prin necunoașterea Stăpânului și a feței Stăpânului său. Iată, omul nu trebuia să-și uite Stăpânul. Omul trebuia să aibă Stăpân pe Dumnezeu, dar el a ieșit de sub stăpânire și și-a folosit libertatea în păcătuire.

Fiilor, fiilor, v-am învățat ce este diavolul, tată. Diavolul nu trebuia să fie liber în om. Dumnezeu trebuia să fie liber în om. Când unul este liber, celălalt nu mai este stăpân. Când răul este trezit de om înăuntrul său, atunci binele este răstignit în om. Când binele este mereu treaz, mereu stăpân în om, atunci răul este răstignit și osândit în om. Copilul mic nu cunoaște nici binele, nici răul, și de aceea este purtat în brațe de cel mare, iar copilul este în pace și în liniște și în brațe mângâietoare. O, ce durere pe Mine când văd pe copii că se fac mari și nu are cine să-i învețe ce este binele și ce este răul, ce este Dumnezeu și ce este diavolul! Omul este casă binelui și răului, și acestea două nu sunt fără om. Când nu era omul, acestea nu lucrau, căci Dumnezeu lucrează cu omul, și toate pentru om le-a lucrat, precum și ascultarea a înființat-o după ce omul a fost înființat.

O, poporul Meu, o, poporul Meu, o, poporul Meu iubit! Se miră apostolii de învățătura Mea de azi, pe care nici ei n-au cunoscut-o și n-au trăit-o pe vremea trupului Meu și al lor. Pe vremea trupului Meu, și apoi pe vremea lor, biserica Mea era luată cu asalt, și toți voiau să fie creștini de ai Mei și de ai lor, și era greu de om să înțeleagă bine fața lui Hristos în om. O, poporul Meu, greu a fost și greu mai este. În toate veacurile greu a fost să iau Eu față întreagă în om, greu de tot, poporul Meu. Dar acum apostolii Mei văd vremea Mea cu tine, că Mă port cu tot cerul Meu de sfinți cu tine, Israele credincios de azi, puținul Meu popor, micuțul Meu mănunchi de fii. Dar Eu te pregătesc și te cresc, ca să fii tu față a Mea înaintea feței Mele, ca să se învețe oamenii cu fața Mea, cu viața Mea, cu sfințenia printre ei și în ei, că mulți iau cuvântul Meu cel dat de Mine ție și mulți se fac oameni noi, cu trăire sfântă și cerească în ei așa cum am fost Eu, Domnul, pe pământ.

Lucrez peste tine în lucrare cu ucenici, poporul Meu. Apostolii Mei, rămășița lui Israel, se fac neam cu românul prin tine, românul Meu popor. Tot cerul sfânt mănâncă din blid cu tine cuvântul Meu și trupul Meu. Tot cerul Meu e pe pământ cu tine. Tu ești puținel, dar numărul celor din cer este mare, fiule, și este cu tine, și tu ești mare prin numărul celor din cer, tată. Tot Ierusalimul cel de sus, tot Israelul cel de sus este cu tine pe pământ. Tot cerul a coborât pe pământ la tine, că a venit vremea venirii Mele cu sfinții în zeci de mii, iar Eu sunt Întâiul între ei, căci sunt Fiul Cel întâi al Tatălui, întâi între mulți frați.

O, ucenici ai Mei, bucurați-vă în cuvânt cu cei din vremea aceasta! Mărturișiți-Mă din cer pe pământ, că voi sunteți mărturisitorii Mei. Amin.

– *Binecuvintează intrarea sfinților Tăi, Doamne. Binecuvintează-ne să intrăm. Amin, amin, amin.*

– Amin zic vouă: totdeauna și acum și pururea și în vecii vecilor, ucenicii Mei cei iubiți. Amin.

– O, Doamne, bărbat al doririlor, Fiule al Tatălui Tău și al nostru, Domnul doririlor noastre, multă mărturisire am semănat pe pământ pentru Tine. Dar azi Tu Te mărturisești și mai minunat, și mai deplin, și mai desăvârșit, căci ceea ce noi, ucenicii Tăi, nu am putut face și grăi, faci Tu, Cel ce pe toate le faci și le poți, căci Tu așa ai spus: «mai mari decât acestea se vor lucra prin cei ce cred în Mine». Așa ai spus, Doamne Cuvinte, așa ai spus atunci.

Venim cu Tine, ucenici și Învățător, venim la cei ce pregătesc calea Ta și a noastră, a sfinților și a îngerilor Tăi, căci a venit vremea împlinirii toate, Doamne, că mereu Te întrebam: «Până când, Doamne?».

O, popor sfânt de pe pământ, noi suntem ucenicii lui Hristos, Domnul nostru și al vostru. Cei doisprezece apostoli suntem, și ne facem un singur cuvânt peste tine, popor al doririlor celor din cer, popor al făgăduințelor lui Dumnezeu, făcute sfinților Lui.

Deschideți porțile să intre Împăratul slavei însoțit de ucenicii Săi, de sfinții Săi ucenici! Deschideți slavei Domnului, căci voi sunteți cortul Domnului, Care locuiește între oameni, și oamenii nu știu să înțeleagă ce a făcut Domnul din voi, fiilor din urmă, rod al propovăduirii Domnului și a noastră. A venit vremea desființării celor în parte în fața celor desăvârșite care au venit și vin spre voi și spre noi, căci sfinții așteaptă, și au așteptat mereu întrebând: «Până când, Doamne?».

O, iubiților întru Hristos, bărbatul doririlor! O, copii micuți și sfințiți de zeci de mii de ori prin cuvântul care se face trup, și prin trupul care se face cuvânt! O, iubiților, o, micuților, ca pruncii să fiți, și să fiți împărăție a cerurilor pe pământ, ca să aibă cerul împărăție în voi, pentru voi și pentru noi, căci noi și cu voi așteptăm, potrivit făgăduințelor, cer nou și pământ nou al dreptății, adică împărăția cerurilor, fiilor din urmă.

Am lăsat vouă cărțile apostoliei noastre, dar fiți sfinți și nu căutați în ele decât împărăția cerurilor, că mult am grăit noi cu trupurile, iar trupurile poșteau prea mult împotriva duhului, și era mare amestecătură, și mare năvală se dădea peste biserica lui Hristos și nu le puteam descurca pe cele rele din cele bune și pe cele bune din cele rele de vreme ce cunoștința era puțină atunci, iar oamenii erau mari cu trupul și cu poștele trupului. Dar acum, Domnul a înmulțit cunoștința și v-a dat-o vouă, căci a venit El Însuși Păstor, așa precum a făgăduit, că S-a dus la Tatăl și a venit cuvânt la sfârșit, și Duhul Lui Cel Sfânt Se face cuvânt, Se face Mângâietor, după proorocia celui mai iubit dintre cei doisprezece ucenici, Ioan, iubitul Domnului și al nostru. Erau multe de dat atunci, dar nu puteau fi purtate, că nimeni nu putea mânca hrană tare, ci numai lapte. Și iată, a venit Cuvântul Mângâietorului, a venit mai înainte de slava Lui cea întreagă, a venit să-Și pregătească slava și să te pregătească pe tine popor sfânt, ca să aibă cine ieși în întâmpinarea cerului cel nou și a pământului cel nou, Domnul cuvânt și trup, duh și trup. Propovăduirea noastră era lucrată cu anevoie, dar azi Hristos Se vestește ca fulgerul care iese de la răsărit și se arată până la apus, căci așa este scris despre venirea Domnului cuvânt și trup, duh și trup, și vom primi și noi plata bucuriei pentru care atâta vreme am întrebat: «Până când, Doamne?».

Noi veșnic suntem cu voi și cu toți cei care iau din muntele învățaturii, și punem ajutorul cerului pentru tainele Domnului și pentru ființa lor. Strigați la noi să vă fim de sprijin, căci strigarea voastră ne îmbracă cu biruință pentru voi, și Domnul ne îmbogățește ca să venim spre voi cu bogățiile Duhului Sfânt și ale faptelor Duhului Sfânt. Fiți cum am fost noi, care am lăsat ale noastre și am luat pe ale Domnului ca să le ducem, ca să lucrăm ca trimiși ai Lui, ca apostoli ai Duhului Sfânt, Care ne călăuzea prin lumea oamenilor. Fiți sănătoși, fiți sfinți cu mintea și cu inima și cu fapta și cu viața și așa să vă apropiați, că greu se mai face biserica biserică. E lucru mare și sfânt să fie omul casă pentru Hristos, căci cei sfinți sunt casa Domnului și a oaspeților Lui.

O, fiilor din urmă, puneți învățăturile Domnului peste biserică și curățiți biserica lui Hristos de idoli și de duhuri străine de Duhul Cel Sfânt. Fiți biserica lui Hristos, iubiților micuți,

iar biserica să fie una și sfântă să fie și apostolie să lucreze prin trimitere, fiilor ai Domnului. E mare învățătura Domnului peste voi, că au venit cele desăvârșite și s-au dat în lături cele ce erau în parte lucrate și deslușite în parte. E mare cuvântul și Domnul peste voi, iar noi lucrăm cu Domnul întru lucrare de ucenici; noi din cer, și voi de pe pământ cu Domnul Învățătorul. Amin.

Tu, Doamne, ești Alfa și Omega și le unești pe ele, și Scripturile nu se pot șterge, că iată ce împliniri minunate ai pregătit! Slavă Ție, Doamne! Slavă Ție Îți cântă ucenicii Tăi cei din cer! Binecuvintează intrarea și ieșirea sfinților Tăi, Doamne, Cel ce erai, Cel ce ești, și Cel ce vii. Amin, amin, amin.

– O, Eu sunt venit pe norii slavei Mele și sunt purtat în foisor întocmit din apostolii Mei cei din cer, iar Eu și cu trâmbița Mea, cu tine, Verginico, avem serbare în Israel în soborul apostolilor Mei. Am lucrat în cartea ta cuvânt de serbare de sfinți ucenici, și bucurie mare s-a făcut în cer. Amin.

– O, Doamne, eu sunt trâmbița Ta și sun și adun cerul în sărbători și venim cu cer de sfinți la poporul cel de pe pământ.

Fiilor, fiilor, e Domnul cu voi, și e cu ucenicii Lui.

Binecuvintează, Doamne, intrarea și ieșirea sfinților Tăi. Amin.

– Eu sunt Cel ce-Și binecuvintează poporul Lui cel sfânt pe pământ. Eu sunt Cel ce odrăslesc sfințenie în fiii cei ascultători și iubitori. Eu sunt, și voi fi mereu cu tine, poporul Meu cel sfânt. Eu sunt, și te hrănesc cu cuvântul Meu, iar tu să fii popor curat și sfânt, că n-am pe nimeni pe pământ mai iubit ca și tine. Amin, amin, amin.

30-06/13-07-1997